

781**DECYZJA MINISTRA GOSPODARKI**

z dnia 21 grudnia 2001 r.

utrzymująca w mocy decyzję z dnia 6 stycznia 1999 r. w sprawie wprowadzenia opłaty celnej dodatkowej w związku z nadmiernym przywozem niektórych rodzajów obuwia pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej.

Na podstawie art. 9 ust.1 pkt 1 oraz art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem towarów na polski obszar celny (Dz. U. Nr 157, poz. 1027), w związku z art. 37 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem towarów na polski obszar celny (Dz. U. Nr 43, poz. 477) oraz na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 i z 2001 r. Nr 49, poz. 509), po rozpatrzeniu wniosku złożonego na podstawie art. 127 § 3 kpa przez firmy: Adidas Poland Sp. z o.o., Reebok Poland Sp. z o.o., Nike Poland Sp. z o.o., „LOTTO POLAND” Sp. z o.o., BASKET S.C. i PUMA POLSKA Sp. z o.o. o ponowne rozpatrzenie sprawy,

postanawia się

utrzymać w mocy decyzję Ministra Gospodarki z dnia 6 stycznia 1999 r. w sprawie wprowadzenia opłaty celnej dodatkowej w związku z nadmiernym przywozem niektórych rodzajów obuwia pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Monitor Polski Nr 3, poz. 13).

Uzasadnienie

Minister Gospodarki postanowieniem z dnia 6 sierpnia 1998 r. wszczął postępowanie ochronne w związku z nadmiernym przywozem na polski obszar

celny określonych rodzajów obuwia importowanego z Chińskiej Republiki Ludowej (Monitor Polski Nr 26, poz. 380). Wnioskodawcą postępowania była Polska Izba Przemysłu Skórzanego w Łodzi, działająca na rzecz przemysłu krajowego. Zgodnie ze Statutem Polskiej Izby Przemysłu Skórzanego Izba „reprezentuje interesy swoich członków wobec władz państwowych”. W związku z powyższym była umocowana do wystąpienia jako wnioskodawca postępowania ochronnego.

Po przeprowadzeniu postępowania, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem towarów na polski obszar celny (Dz. U. Nr 157, poz. 1027), zwanej dalej „ustawą”, Minister Gospodarki wydał decyzję wprowadzającą opłatę celną dodatkową na przywóz obuwia pochodzącego z Chin (decyzja Ministra Gospodarki z dnia 6 stycznia 1999 r. w sprawie wprowadzenia opłaty celnej dodatkowej w związku z nadmiernym przywozem niektórych rodzajów obuwia pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej — Monitor Polski Nr 3, poz. 13). Działaniem środka objęto obuwie pochodzenia chińskiego klasyfikowane według kodów PCN:

6402 19 00 0, 6402 20 00 0, 6402 91 00 0, 6402 99 10 0, 6402 99 31 0, 6402 99 39 0, 6402 99 50 0, 6402 99 91 0, 6402 99 93 0, 6402 99 96 0, 6402 99 98 0, 6403 19 00 0, 6403 91 11 0, 6403 91 13 0, 6403 91 16 0, 6403 91 18 0, 6403 91 91 0, 6403 91 93 0, 6403 91 96 0, 6403 91 98 0, 6403 99 11 0, 6403 99 31 0, 6403 99 33 0, 6403 99 36 0, 6403 99 38 0, 6403 99 50 0, 6403 99 91 0, 6403 99 93 0, 6403 99 96 0, 6403 99 98 0, 6404 11 00 0, 6404 19 10 0, 6404 19 90 0, 6405 10 90 0, 6405 20 91 0, 6405 20 99 0, 6405 90 10 0.

Firmy Adidas Poland Sp. z o.o., Reebok Poland Sp. z o.o., Nike Poland Sp. z o.o., „LOTTO POLAND” Sp. z o.o., BASKET S.C. i PUMA POLSKA Sp. z o.o. złożyły wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wnioskodawcy wystąpili o wyłączenie spod działania decyzji o nałożeniu środka ochronnego, a tym samym zwolnienie z opłaty celnej dodatkowej, obuwia o przeznaczeniu sportowym pochodzącego z ChRL o cenie wyższej niż 10 USD za parę (obuwie dla dorosłych) lub 5 USD za parę (obuwie dziecięce). Minister Gospodarki pismem z dnia 15 listopada 1999 r. stwierdził, że nie ma podstaw do zmiany decyzji z dnia 6 stycznia 1999 r. wprowadzającej opłatę celną dodatkową. Efektem tego było wniesienie przez spółki Adidas Poland Sp. z o.o., Reebok Poland Sp. z o.o. i Nike Poland Sp. z o.o. skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego. W skardze tej firmy zarzuciły Ministrowi Gospodarki naruszenie prawa materialnego i przepisów proceduralnych. Skarżący podnosili również, iż środkiem ochronnym nie powinny być objęte niektóre rodzaje obuwia, gdyż żaden z polskich zakładów obuwniczych nie produkował tego typu obuwia i import z Chin nie mógł być źródłem szkody dla przemysłu krajowego.

W dniu 15 marca 2001 r. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu skargi Adidas Poland Sp. z o.o., Reebok Poland Sp. z o.o. i Nike Poland Sp. z o.o. uchylił decyzję z dnia 15 listopada 1999 r.

W związku z tym Minister Gospodarki ponownie rozpatrzył sprawę i ustalił, co następuje:

Minister Gospodarki zbadał krajową produkcję obuwia o przeznaczeniu sportowym, to znaczy:

1. „obuwia sportowego” w rozumieniu Polskiej Scałonej Nomenklatury Towarowej Handlu Zagranicznego (PCN), czyli obuwia o przeznaczeniu sportowym, które posiada lub w którym przewiduje się możliwość dodania kolców, kotków, korków, zaciśków, sztabek itp., oraz butów łyżwiarskich, butów narciarskich i do biegów narciarskich, butów do jazdy na snowbordzie, butów zapaśniczych, butów bokserskich i butów kolarskich,
2. obuwia o przeznaczeniu sportowym, innego niż „obuwie sportowe” w rozumieniu taryfy celnej.

Dla celów niniejszej decyzji obuwiu obydwu wskazanych powyżej rodzajów łącznie określane jest pojęciem „obuwie o przeznaczeniu sportowym”.

Po analizie danych dotyczących produkcji tego obuwia w Polsce, które zostały zgromadzone dla celów ponownego rozpatrzenia sprawy, Minister Gospodarki uznał, iż bezzasadne są zarzuty firm Adidas Poland Sp. z o.o., Reebok Poland Sp. z o.o. i Nike Poland Sp. z o.o. dotyczące tego, że w Polsce w latach 1994—1997 nie produkowano obuwia o przeznaczeniu sportowym. W tym okresie „obuwie sportowe” w rozumieniu taryfy celnej było produkowane w ilości 1,5 mln par (rocznie) przez następujące przedsiębiorstwa:

- „POLSPORT” w Krośnie — Przedsiębiorstwo Państwowe w upadłości (produkuje „obuwie sportowe” do chwili obecnej),
- „POLSPORT” w Wałbrzychu,
- „POLSPORT” we Wrocławiu,
- „POLSPORT” w Rzeszowie.

Produkowane w Polsce „obuwie sportowe” w rozumieniu taryfy celnej, mimo różnic technologicznych, ze względu na możliwość użycia go do tych samych celów i spełniania przez nie tych samych funkcji co obuwie pochodzenia chińskiego, jest towarem bezpośrednio konkurencyjnym w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy.

Obuwia o przeznaczeniu sportowym innego niż „obuwie sportowe” w rozumieniu taryfy celnej wyprodukowano w roku 1994 w ilości 7 mln par, a w roku 1997 5 mln par. Producentami tego obuwia były m.in. firmy:

- Przedsiębiorstwo zagraniczne „Sofix” w Radomiu,
- Przedsiębiorstwo zagraniczne „Junopol” w Dębowej Górze,
- „Ariel” S.A. w Radomiu,

- Zakłady Obuwia w Złotoryi,
- Łukowskie Zakłady Przemysłu Skórzanego „Łukbut” S.A.,
- Przedsiębiorstwo państwowe „Podhale” w Nowym Targu.

„Junopol” w Dębowej Górze produkuje obuwie typu sportowego do chwili obecnej. Firmy „Junopol”, „Ariel”, „Łukbut” i zakłady w Złotoryji znajdowały się w wykazie przedsiębiorstw załączonym do wniosku o wszczęcie postępowania ochronnego.

Produkowane w Polsce obuwie o przeznaczeniu sportowym inne niż „obuwie sportowe” w rozumieniu taryfy celnej, mimo różnic technologicznych, ze względu na możliwość użycia go do tych samych celów i spełniania przez nie tych samych funkcji co obuwie pochodzenia chińskiego jest towarem bezpośrednio konkurencyjnym w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy.

Minister Gospodarki miał więc podstawy do podjęcia decyzji o objęciu opłatą celną dodatkową wszystkich rodzajów obuwia.

Zgodnie z art. 4 pkt 5 ustawy przemysł krajowy to ogół producentów wytwarzających towar podobny lub bezpośrednio konkurencyjny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub tych wśród nich, których łączna produkcja towaru podobnego bądź bezpośrednio konkurencyjnego stanowi co najmniej 50% całkowitej produkcji krajowej tego towaru.

Argumentacja firm ADIDAS, NIKE i REEBOK, że tylko przedsiębiorstwa zgłoszone w postępowaniu stanowią przemysł krajowy, natomiast pozostali producenci obuwia w Polsce nie należą do tego przemysłu, jest całkowicie błędna. Postępowanie ochronne przed nadmiernym importem obuwia prowadzone było w celu ochrony całego polskiego przemysłu obuwniczego, a nie tylko przedsiębiorstw, które udostępniły swoje dane w postępowaniu. Przedsiębiorstwa biorące udział w postępowaniu produkowały wymagane 50% produkcji krajowej tego towaru i zgodnie z ustawą ich dane można było uznać za reprezentatywne dla całego przemysłu krajowego i mogły służyć do zilustrowania sytuacji ekonomiczno-finansowej przemysłu oraz ustalenia szkody, jaką ten przemysł poniósł w wyniku nadmiernego importu.

W toku ponownej analizy materiału dowodowego potwierdzono, że w latach 1995—1997:

1. Nastąpił znaczący wzrost przywozu obuwia na polski obszar celny. Przywóz ten wynosił w 1995 r. 83,9 mln par, w 1996 r. 112,8 mln par, a w 1997 r. 95 mln par. Pomimo pewnego spadku w 1997 r. wielkość przywozu wyrażona w ilości par utrzymywała się na bardzo wysokim poziomie i była o 13,3% wyższa niż w 1995 r.
2. Nastąpił wzrost wielkości przywozu obuwia z Chin: w 1995 r. 59,1 mln par, w 1996 r. 86,2 mln par, a w 1997 r. — 76 mln par.
Wielkość przywozu obuwia z Chin była wyższa w 1997 r. o 28,7% od wielkości przywozu tego towaru w roku 1995.
3. Udział Chin w imporcie obuwia ogółem wykazywał stałą tendencję wzrostu: z 70,4% w 1995 r., 76,4% w 1996 r. do 80,0% w 1997 r.
4. Ceny importowanego obuwia były znacznie niższe od cen obuwia krajowego. Różnice między cenami obuwia krajowego i importowanego z Chin (na poziomie cen zbytu), wyrażone w procencie ceny krajowej, wynosiły w przypadku:
 - a) obuwia z cholewką skórzaną — od 55% do 78%,
 - b) obuwia z cholewką tekstylną — 64% do 71%,
 - c) obuwia z cholewką z tworzyw sztucznych — od 69% do 77%.

Na tej podstawie stwierdzono, że wzrost przywozu przedmiotowego towaru był dynamiczny oraz że przywóz ten był realizowany na warunkach powodujących podcięcie cenowe.

5. Rosnący przywóz obuwia po niskich cenach z Chin wyrządził przemysłowi krajowemu szkodę. Ustalenie powyższe dokonane zostało na podstawie oceny:

- a) pogarszającej się sytuacji krajowych producentów w 1997 r., gdy nastąpił spadek produkcji o 5% i spadek sprzedaży w kraju o blisko 2% (w przypadku obuwia z cholewką tekstylną o 3,5%). Wzrost zapasów w 1997 r. w porównaniu z rokiem 1995 wynosił 64,1%. Sytuację tę przedstawiają wyniki finansowe przedsiębiorstw: nastąpiło obniżenie stopy zysku, zmniejszenie rentowności sprzedaży, spadek stopy z zaangażowanego kapitału, obniżenie wskaźnika zyskowności kapitału, pogorszenie wskaźnika rotacji aktywów i wskaźnika rotacji zapasów oraz utrata płynności finansowej. Wyrażone pogorszenie stanu przemysłu krajowego nastąpiło w 1997 r., lecz pewne zjawiska negatywne występowały w całym okresie badanym, przykładowo: wskaźnik bieżącej płynności finansowej był znacznie niższy, niż wymagają standardy międzynarodowe, wskaźnik szybki był znacznie poniżej 1,0, a wskaźnik ogólnego zadłużenia był wyższy niż powinien,
- b) stopnia wykorzystania zdolności produkcyjnych: nastąpił spadek z 82,6% w roku 1995 do 78,9% w roku 1996 i 69,6% w roku 1997,
- c) udziału w rynku wszystkich producentów krajowych: nastąpił spadek z 34% w roku 1995, 28,6% w roku 1996 do 31,4% w 1997 r. W ujęciu warto-

ściowym z 57,8% w 1995 r., 54,2% w roku 1996 i 54,2% w 1997 r.,

- d) wzrostu udziału importu obuwia z Chin (licząc w mln par) w krajowej konsumpcji: w 1995 r. udział ten wynosił 46,5%, w 1996 r. 54,5%, a w 1997 r. wzrósł do 54,9%. W ujęciu wartościowym wzrost z 14,6% w roku 1995 do 15,5% w roku 1997,
- e) zatrudnienia: w latach 1995—1997 średnie zatrudnienie związane z produkcją obuwia obniżyło się o 11%,
- f) wynagrodzenia brutto: średnie wynagrodzenie brutto kształtowało się znacznie poniżej średniego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw i stanowiło w 1995 roku 73,5% jego poziomu, w 1996 r. 73,8%, a w 1997 r. 69,8%.

Jednocześnie potwierdzone zostało, że inne czynniki, takie jak rozwój konkurencji krajowej czy zmiany w eksporcie i zmiany mody, nie miały decydującego wpływu na wyrządzenie poważnej szkody krajowemu przemysłowi.

W toku postępowania Minister Gospodarki stwierdził, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy nadmiernym przywozem obuwia chińskiego do Polski a szkodą przemysłu krajowego. Konkurencja taniego obuwia z Chin zmusiła polskich producentów do realizowania sprzedaży po cenach, które nie gwarantowały zysku ze sprzedaży. W badanym okresie wzrost cen obuwia był znacznie niższy od tempa inflacji. Prowadzenie polityki cenowej zakładającej zahamowanie wzrostu cen, który nastąpiłby w normalnych okoliczno-

ściach, o czym świadczy niższe tempo wzrostu cen obuwia niż tempo wzrostu kosztów produkcji (wzrost cen o 2%, kosztów o ponad 17%) było podyktowane chęcią utrzymania stale zmniejszającego się udziału krajowych producentów w rynku.

Biorąc pod uwagę ogromne możliwości eksportowe Chin, utrzymujące się niskie ceny obuwia chińskiego oraz ograniczenia nakładane na ten eksport przez wiele krajów, zwłaszcza przez Unię Europejską, należy się spodziewać dalszego wzrostu przywozu obuwia pochodzenia chińskiego do Polski.

Wprowadzenie opłaty celnej dodatkowej w wysokości przewyższającej poziom wnioskowany przez przemysł krajowy było niezbędne dla naprawienia szkody wyrządzonej przez nadmierny import obuwia chińskiego do Polski i wyrównania warunków konkurencyjności polskiego przemysłu obuwniczego.

W związku z powyższym Minister Gospodarki postanowił jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji służy na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368, z późn. zm.) skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie 30 dni od dnia ogłoszenia decyzji. Skargę wnosi się bezpośrednio do Sądu.

Minister Gospodarki: w z. *M. Leśny*